

Josef Ernst, *Johannes der Täufer — der Lehrer Jesu?*, (Biblische Bücher 2), Freiburg–Basel–Wien, Verlag Herder 1994, ss. 168.

Książka składa się z pięciu rozdziałów zatytułowanych: sylwetka Jana Chrzciciela w Ewangeliach Nowego Testamentu, jego życie i posłannictwo, postać proroka w tradycji zarówno żydowskiej jak i znajdującej się pod jej wpływem, tradycji wczesnochrześcijańskiej oraz wpływu Jana Chrzciciela na powstanie grup wyznaniowych i zagrożeń z tym związanych.

Józef Flawiusz w swoich *Starożytnościach Żydowskich* zwraca uwagę na postać proroka w związku z Herodem Antypasem i jego konkubiną Herodiadą, dla której rozstał się z żoną, córką księcia Aretasa (9 r.p.n.e – 39 r.n.e), i przez co popadł w konflikt z prawem. Dodatkowo klęska militarna, jaką poniósł Herod, oraz stopniowa utrata władzy okazała się zdaniem współczesnych karą za śmierć cenionego przez naród Jana Chrzciciela („śmierć jego [Jana Chrzciciela] jak powiedziano, była w przekonaniu Żydów przyczyną, dla której Bóg w swoim gniewie zesłał taką karę na tetrarchę.” [*Starożytności XVIII*, 52]).

Mąż ten, mający za sobą wielką przeszłość Izraela, głosił koniec czasów, zapowiadał nadejście sądu, i dramatycznym apelem domagał się nawrócenia i zwrotu ku Bogu, sam doświadczył znaczącego „nawrócenia” od ostatniego (przed sądem) do przedostatniego (przed Sędzią – Synem Człowieczym).

Matthias Grünewald w swoim obrazie ukrzyżowania ukazuje klasyczny paradygmat Jana wskazującego na Chrystusa – Baranka Bożego. Kto dziś pyta o wielkiego proroka?

Ks. Tomasz Hergesel
Elżbieta Kucharczyk